

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 341.

Tredie Session.

97de Møde.

Lørdagen den 13de Marts.

(Forts.)

Premierministeren: Det tør ventes, at de ærede Rigsdagsmænd, inden de ville beslutte sig til, om de skulle stemme for eller imod den foreliggende Dagsorden, ønske at vide, hvorledes Ministeriet betragter denne Dagsorden. Naar Ministeriet undersøger Ord betydningen af den foreslaaede Dagsorden, saa maa det erklære, at det ingenlunde deri seer et Tillidsvotum; et Tillidsvotum har det ikke forlangt (Hør!), og det føler meget vel, at det ikke kan forlange et saadant, før den Tid er kommen, hvor det troer at kunne vinde Tillid, før den Tid er kommen, da man kan berolige Thinget, før den Tid er kommen, da man grundlovmæssig kan forelægge Thinget de Forslag, som Bekjendtgjørelsen af 28de Januar 1852 gjør fornødne. Men Ministeriet holder sig kun til den ærede Rigsdagsmands Ord, naar det heller ikke i denne motiverede Dagsorden seer et Mistillidsvotum. Den ærede Proponent har udviklet sit Forslag, og der forekommer i hans Udvikling Ting, som jeg gjerne vilde modsig og ogsaa troer jeg kunde modsig, men der forekommer tillige meget i hans Udvikling, som jeg maa underskrive. Naar den ærede Proponent saaledes har udviklet for Rigsdagen, at der kunde være Grunde, og at den ærede Proponent fra sin Side troede at maatte respectere de Grunde, hvorfor Ministeriet ikke nu kan, hvad det gjerne vilde, nemlig berolige Rigsdagen ved allerede nu at forelægge samme Akt, hvad den med Føie maatte kunne vente, og saaledes sætte Rigsdagen istand til at bedømme Forholdene og beslutte over Forholdene; naar den ærede Proponent, siger jeg, har anført dette, saa maa jeg give ham Ret dert, thi saaledes er Sagen. Naar

den ærede Proponent ved at tale om det nærværende Cabinets Sammensætning har yttret nogen Betænkelse ved at presse Ministeriet hen til at foretage partielle Modificationer, saa maa jeg stadfæste Betænkelsen af et saadant Skridt fra Thingets Side, isald det blev fulgt. Det er fra mange Sider beklaget og bebrejdet Ministeriet, at dette endnu ikke, uagtet de meest indtrængende Opfordringer, har kunnet eller villet berolige Rigsdagen; Beroligelsen skulde ligge i, at Ministeriet foretog Skridt, som det ikke troer nu at burde foretage, nemlig Fremlæggelse af Forslag, eller Overtagelse af Forpligtelse til at fremlægge saadanne inden en vis given Tid. Derfor Ministeriet nu fulgte den fra flere Sider tilseede Opfordring, nemlig at tilraade Kongen Prorogeringen af den nærværende Rigsdag i den grundlovmæssige Tid eller i en noget længere Tid med Thingets Samtykke, for da at fremlægge alle vedkommende Forslag, saa havde Regjeringen paataget sig en Forpligtelse, som den ikke veed, om den til det givne Dødtid kunde fyldestgjøre. En saadan Forpligtelse har Ministeriet ikke anseet sig berettiget til at tilraade Kongen at paalægge Regjeringen. Der er stillet mange Spørgsmaal til Ministeriet i det Enkelte. Man har beraabt sig paa mange enkelte Punkter af Bekjendtgjørelsen af 28de Januar 1852, for at vise, at denne er tvetydig og bekymringsopvækkende og kan forståes paa forskellige Maader, og at Ministeriet dog skyldte herom at udtale sig. Saaledes er der bleven lagt fortrinlig Bægt paa den sociale Forbindelse imellem det fæstlige og det holsteenske Ridderkab. Slige Detail-Spørgsmaal har jeg virkelig ikke troet det meget nødvendigt at besvare, efterdi Svaret ligger i Historien og Forholdene og i selve Kundgjørelsen. Den nexus socialis, som gjælder imellem det fæstlige og det holsteenske